

Zo zag men kaarten o.a. van het West, Italiaanse Zeedijk, Gelderse Steeg, Gerritsland en vele andere bekende straten en steegjes.

De prijs was geen bezwaar voor 3 à 4 cent kon men de mooiste exemplaren uitzoeken, aan familie en vrienden werd dan zo'n kaart gezonden.

Want in vele gevallen stond er een familielid of een der burens op de kaart of was net de eigen woning op de kaart te herkennen.

Kaarten met dergelijke afbeeldingen zag men na 1930 niet meer, sporadisch glipte er nog wel eens een tussendoor. Het waren nu meer de toeristische punten die werden gefotografeerd, de tijd van de „gezellige buurtprent” was voorbij, het was letterlijk en figuurlijk geen „haalbare kaart” meer.

Het belangrijkste punt wat betreft de prentbriefkaart is natuurlijk dat men nu goed kan zien wat er in onze stad is veranderd en verdwenen, in de periode van ca. 1898 tot 1945.

In onze ogen niet altijd ten goede, hoewel we natuurlijk reëel moeten blijven en toegeven dat het soms onvermijdelijk is geweest.

Na 1945 verschenen de eerste jaren nog wat kaarten in de zgn. „matte” uitvoering gedrukt op slecht papier.

Maar daar kwam al gauw verandering in en kwamen de „glans”kaarten in zwartwitte uitvoering op het toneel, maar ook deze kaarten zijn haast al verleden tijd.

In een verloren hoek van een boekwinkel kan men ze nog wel vinden, de kleurenkaart was nl. zijn opmars begonnen, die komt men nu overal tegen.

En natuurlijk met de meest bekende gebouwen en punten der stad erop, in verzamelaarskringen worden deze smalend als „zuurtjes” kaarten aangeduid.

Wat ons nu nog rest is de nostalgie naar het verleden, tot uitdrukking gebracht in „oude” prentbriefkaarten van het „Oude” Hoorn.

Hoorn, november 1983

Giel van der Zel

Het Sint Bonifacius Missiehuis

Heden de poorten geopend!

Vandaag zijn de eerwaarde fathers en studenten het Sint Bonifacius Missiehuis van de St. Joseph's Congregatie van Mill-Hill, binnengetrokken.

Dezer dagen hebben wij, onder bereidvaardig en deskundig geleide van architect Langius, dit omvangrijke bouwwerk bezichtigd.

Wij hebben gemeend, de publicatie van de beschrijving te moeten bepalen op vandaag, als een *hartelijk welkom* aan de bewoners in hun nieuwe huis en een *gelukwensch* aan de Congregatie, bijzonderlijk aan den energieken directeur, stichter en bouwheer van dit huis, father Lefeber! Voor hem is het vandaag een gloriëdag... als zijn vreugde tenminste niet verduisterd wordt door de vele en groote zorgen, die ook nu nog op zijn schouders rusten!

Wij kwamen dan van den Berkhouterweg, door het soliede ijzeren hek, op de brug, die weg en land verbindt. De toegangsweg splitst zich dadelijk in twee breede oprijlanen, die zich sierlijk ombuigen tot voor den hoofdingang van het monumentale gebouw, dat al van den hoofdweg af een imposanten aanblik biedt.

We zullen binnengaan en komen op een verhoogd terrasje vóór de hoofd deur, boven welke het beeld van den Heiligen Bonifacius staat, wakend en zegening uitsprekend over het huis en al wie er inkomt of het verlaat.

Door de hoofd deur betreden we de hal. Deze heeft rechts een aparte zijgang, waarop de deuren van twee spreekkamers uitkomen. Er is zodoende geen *directe* verbinding tusschen spreekkamer en hoofdgang. Zoo noodig is die verbinding er evenwel door een deur in den zijgang, welke op den hoofdgang uitkomt. Deze hoofdgang, loopend over de breedte van het gebouw, bereiken we dan om allereerst kennis te maken met een deur, die toegang geeft tot de zgn. „Bisschopskamer”, met aangrenzende slaapkamer, bedoeld als verblijf voor hooge gasten als mgr. Aengenent, mgr. Biermans e.a.

Terugkomend in den hoofdgang valt het uitzicht op den binnentuin op en verdient de eenvoudige degelijke afwerking van de gangmuren, in „schoon metselwerk”, zooals de geleerden dat noemen, aanteekening. De hoofdgang omsluit den binnentuin aan vier zijden. We betreden nu den rechterzijvleugel, waar zich de recreatiezaal bevindt, een mooi, ruim, licht en luchtig lokaal, met een lengte van 18 en een breedte van 7 Meter. Aan deze recreatiezaal grenzen twee pianokamers. Aan de buitenzijde is tegen deze zaal aan gelegen de speelplaats. Die betredend leidt de weg vanzelf naar de „cour”, mitsgaders de „sanitaire” afdeling, ingericht volgens het nieuwste systeem, bekleed met Silezische, d.i. geglazuurde steen, een fontein met 4 kranen in het midden. Des zomers worden de beide deuren, die deze cour afsluiten, verwijderd.

Loodrecht op dezen rechtergang ligt de studiezaal waarmee we al de derde zijde, die den binnentuin omsluit, genaderd zijn. In deze studiezaal is bijzondere zorg besteed aan de verlichting. Daarnaast bevinden zich twee klaslokalen, waarvan de lambriserings weer van „schoon metselwerk” is. De muren zijn verder eenvoudig voorzien van een aardige tint waterverf. Aan het einde van deze derde gang bevindt zich de toilet afdeling voor de fathers, daarnaast het badhuis voor de studenten, voorzien van voetwaschbakken en douches. Dan komen we in de tweede lange gang, de vierde zijde langs den binnentuin; rechts van deze gang vindt men nog een klaslokaal, dat grenst aan de groote eetzaal. Klaslokaal en eetzaal zijn door harmonicadeuren van elkaar gescheiden. Die deuren kunnen gemakkelijk opengeslagen worden, om met eventuele toekomstige uitbreiding dit klaslokaal bij de eetzaal te trekken. Deze eetzaal staat in directe verbinding met het Zusterhuis. Zoo zijn we weer genaderd in den eersten hoofdgang, vanwaar we onze wandeling begonnen. We maken nog even kennis met de telefooncel in den hoek bij het Zusterhuis en constateeren hoe prettig